

Lâm, hôm nay là ngày giỗ của mày

Đi công tác với chương trình HIV/AIDS ở Mỹ và ở VN, tôi có dịp gặp nhiều trường hợp đáng thương của những người xấu số bị nhiễm căn bệnh của thế kỷ.

Năm 1997. San Francisco, 2 giờ sáng.

Peter đứng đợi trước cửa một gay bar trên đường Polk. Lâm, một chàng trai VN tiến tới và nói nhỏ nhẹ:

-”Anh đợi ai vậy? Cho tôi quá giang về nhà được không?”

-”Tôi đợi Paul hơn nửa tiếng mà không thấy nó. Anh có thấy Paul ở trong bar không?” Peter hỏi lại.

-Lâm: “Trong đó chỉ còn có vài người. Hình như Paul ra về lâu rồi.”

Peter thấy Lâm nhiều lần hay đến quán bar này, cũng muốn làm quen kết bạn. Peter chạy đi lấy xe đậu ở parking lot và trở lại đón Lâm.

Về đến nhà, Lâm mời Peter lên phòng. Chỉ là một studio nhỏ trên đường Eddie. Lâm đi vào buồng tắm thay áo quần và Peter ngồi đợi trên giường. Peter cầm lọ thuốc trên bàn nhỏ cạnh giường và đọc những dòng chữ :

Azidothymidine(AZT) , 400 mg. Take one tablet by mouth every 4 hours.

Lâm vừa ở trong buồng tắm đi ra, thấy Peter để lọ thuốc xuống bàn. Biết không thể giấu bệnh lâu nay, Lâm bắt đầu kể:

Lâm năm nay 24 tuổi mới tới Mỹ được hai năm rồi. Ở VN Lâm đã biết yêu con trai từ lúc 15 tuổi nhưng không dám công khai bản năng đồng tính với gia đình và bạn bè trong trường.

Có một lần Lâm đi xuống Los Angeles đi chơi với bạn bè. Khi băng ngang qua

đường Hollywood, bỗng nhiên có một chiếc xe đỏ mui trần vượt trước mặt Lâm. Anh chàng Mỹ trắng, rất trẻ đang lái xe, quay đầu lại và nhìn chăm chăm vào Lâm. Anh ta đậu xe sát lề đường và tiến tới Lâm, mặt tươi hẳn lên và nụ cười toe toét:

-”Ồ, mày rất đẹp trai. Tao là casting director cho một hãng phim. Đây là business card của tao. Mày cần gì hãy gọi cho tao nhé!”

Lâm biết mình đẹp trai nhưng không nghĩ là mình sẽ đi đóng phim. Ở Cali Lâm quen rất nhiều người, Mỹ trắng có, người Mễ có, người VN có ...

Tuần nào cũng đi bar và cuối đêm lên giường với một anh chàng đẹp trai và lực lưỡng.

Ba tháng nay Lâm thấy mệt trong người, gầy đi rất nhiều. Đi xét nghiệm máu họ báo Lâm bị HIV dương tính. Họ khuyên Lâm đi khám thường xuyên và lấy thuốc uống. Thời ấy chỉ có một thứ thuốc trị HIV là AZT. Gia đình biết tin này. Mẹ Lâm thì chửi và đuổi Lâm ra khỏi nhà:

-”Tao không có con như mày. Đồ pê dê! Có thuốc gì chích cho tụi bây chết hết đi.”

Lâm bấy lâu nay không đi làm việc. Người chị cả tìm thuê một căn hộ nhỏ cho Lâm ra ngoài ở. Mỗi ngày chị xách ga men cơm đến, để trước cửa căn hộ của Lâm và bỏ chạy về. Lâm vừa kể vừa khóc:

-”Peter, mày có biết không, tất cả mọi người trong gia đình tao xem tao như một người cùi hủi. Họ xa lánh tao và không dám đụng tay tao, sợ bị lây nhiễm.”

Peter vẫn thường lui tới nhà Lâm, hỏi thăm sức khỏe của Lâm. Có bữa thì lái xe đưa Lâm đi ra ngoài ăn. Có bữa thì mua đồ ăn về nấu cho hai người ăn.

Một ngày kia Lâm đề nghị Peter lái xe lên San Francisco General Hospital. Tầng lầu trên hết dành cho những người bị AIDS. Bệnh nhân gầy ốm chỉ còn da bọc xương, mắt lơ lơ không hồn. Lâm nói:

–”Có mấy lần tao bị nhập viện ở đây và tao tưởng tao ra đi vĩnh viễn. Tao có quen một thằng Asian nằm cạnh giường tao, nó cũng đẹp trai nhưng nó xanh xao hơn tao. Tới đây tao giới thiệu cho mày biết nó.”

Sau khi viếng thăm bệnh viện Peter về lại nhà Lâm, ngồi lại một chút chờ chị hai của Lâm đem cơm chiều đến. Có tiếng xào xạt ngoài cửa. Lâm đứng dậy, đi chậm chạp, một cách yếu ớt và mở cửa cúi xuống bụng hai tay cái ga men cơm.

Tháng 9, năm 1997.

Peter bận đi công tác xa. Trở về lại studio của Lâm mới biết chủ nhà đã cho người khác mượn. Peter chạy lên San Francisco General Hospital. Cô y tá nói Lâm đã trút hơi thở cuối cùng cách đây một tuần.

Viết để tặng những cha mẹ có con cái là gay/lesbian.

Nhân dịp ngày Lễ của Mẹ.
Trần Lương Hoa YKH 5

In Memoriam

To my friend Nguyễn Văn Vinh

*There was a time when the phone rang
My soul responded but my hand delayed
the moment you started greeting
As the fear mounted
I did not know what horizon we would search
What depth we would go to find the beginning of
a question.
I did not know how much soul searching would be
involved
whether I had the strength that particular day to
follow your drift.
So many questions we asked.
So few answers we found!
Yet each call you made filled my day with fear and
savage joy.
Now you are gone and my line went dead
Who will talk to me about God, and Hell, and Hell
on earth
Who will talk to me about sin and redemption?
I reread the books we read together
turning the yellowed pages.
I walk alone among the live oaks
Thinking about so much exploration
So much pain we shared.
All I can do is to look at the people you loved
Who feel the same way the emptiness around us.
All I can do is to listen to their excited litanies of
the joys in time past.
But there will be an end to all this
When the stars shine around us
When the suns and the moons revolve under our
feet
Among the fleecy flocks of white clouds.
And then we will renew our discussions
Momentarily interrupted.
Then there will be fewer questions
and many more answers.
There will be more light than darkness;
There will be more shine than rain.
I will stand and contemplate a beautiful soul
chiseled by our Maker;
And those who loved you and missed you
Will sing in unison. To the music of angels.*

André Nguyễn Văn Châu